

The background of the entire page is a close-up of a woman's eye, looking directly at the viewer. Overlaid on this image are several semi-transparent windows of an email client interface. These windows show various elements like 'New message' buttons, search bars, and recipient information. The overall color palette is dark with purple and blue highlights, giving it a mysterious, digital feel.

LINDSAY CAMERON

(NE)SKRYVANÁ PRAVDA

THRILLER

Okny do duše nejsou vaše oči,
ale e-mailů...

**(NE)SKRÝVANÁ
PRAVDA**

Copyright © 2021 by Lindsay Cameron
This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Secká, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2625-7 (pdf)

LINDSAY CAMERON

**(NE)SKRÝVANÁ
PRAVDA**

VENDETA

Pro mé rodiče,
Robina a Elizabethu,
moje nejvěrnější fanoušky

Vůbec netuší, že jsem nahlédla do všech koutů jeho života – dokonce i do těch nejzaprášenějších. Vidím, co píše za zprávy i co mu na ně blízcí odpovídají. Fotky, účty, upomínky, rezervace. Předě mnou nic neschová. Vím, kde všude byl i s kým se sešel, ale hlavně vím všechno o té jeho pohledné ženušce. Jako bych mu žila v hlavě.

Okny do duše nejsou oči. Jsou to maily.

KAPITOLA PRVNÍ

Když jsem vystoupila z výtahu na druhém podlaží, v duchu jsem se modlila, aby přišla nějaká katastrofa. Požár, blesková povodeň, klidně i menší zemětřesení. Prostě cokoliv, díky čemu bych se mohla okamžitě vypařit. Nebo – ještě líp – kvůli čemu bych se včas nedostala do bezpečí a hlasatel Brian Williams by večer ve zprávách vážným hlasem líčil moji zkázu. *Cassie Woodsonová šla dnes poprvé do práce v centru města, když vtom se budova následkem silné exploze zřítila k zemi.*

Slovo „práce“ je ale přehnané. Tak nějak v něm tušíme dlouhodobý horizont. Snad mi ale Brian Williams dopřeje aspoň nějaké to uznání.

Uhladila jsem si zmačkané kalhoty a celá dezorientovaná hledala nějakou ceduli, která mi prozradí, kam se vydat. Do kancelářské budovy jsem nevkročila už půl roku – respektive jsem ani nevytáhla paty z bytu – a z toho bzučení zářivek nad hlavou se mi motala hlava. Nebo to snad bylo tím, že jsem stála v pozoru mnohem déle, než kolik času mi normálně zabere došourat se z gauče na záchod?

„Na recepci ve vstupní hale budete mít připravenou visačku pro dočasné pracovníky. Pak vlezete do výtahu, vyjedete do druhého podlaží a půjdete do místnosti 241,“ vysvětlil mi chlap z pracovní agentury jako nechápavému děcku. Očividně fakt potřeboval tu provizi, kterou dostal za to, že mě dohodil na tohle místo. Instrukce zakončil větou pronesenou tónem, v němž se už vznášela zlá předtucha: „Už jsem jim o vás řekl, tak se tam koukejte ukázat.“ Říkala jsem si, kolik jeho klientů asi získalo práci a pak už se neukázalo. Pokud jich bylo víc než nula, nebylo to dvakrát dobré znamení.

Z jedněch očíslovaných dveří se vynořila drobná ženská s plnou náručí šanonů a s vážným výrazem ve tváři zamířila k výtahům. Narovнала jsem se, stáhla jsem ramena dozadu a snažila se působit vyrovnaně, i když jsem se tak ve skutečnosti necítila ani za mák.

„Mohu nějak pomoci, mladá paní?“ zeptala se a zkoumavě přitom zvedla obočí.

Kéž by. Ztěžka jsem polkla a vysoukala ze sebe: „Hledám místnost 241.“

„Druhé dveře napravo,“ mávla rukou a vstoupila do výtahu.

„Díky,“ stihla jsem ještě zavolat, než se za ní dveře zabouchly. Obavy, které se ve mně od rána hromadily, se mi teď všechny zasekly v krku.

Je to jenom dočasně, opakovala jsem si v duchu a přitom doufala, že kombinací brufenu a imodia spolykaných před několika minutami se mi nějak podaří splašené myšlenky utišit. Očividně jsem ale potřebovala něco silnějšího.

Místnost 241 se nacházela hned vedle únikového východu, a když jsem se zakousla do rtu a zauvažovala, které ze dveří otevřít, hlavou se mi rozezněl hlas

moderátora televizního pořadu *Plácneme si?* – Cassie Woodsonová, *tak jaké dveře to budou, dveře číslo jedna, nebo dveře číslo dvě?* Já si ale určitě vyberu dveře, za nimiž na mě bude čekat stádo mečících koz, a ne ty, za kterými čeká zbrusu nové fáro. Jenže co naplat. Neukázat se jsem nemohla, jinak bych nedostala výplatu. A ostatní možnosti mi zrovna došly. Takže buďto mečící kozy, nebo vystěhování z bytu kvůli nezaplacenému nájmu.

S hlubokým nádechem jsem opatrně vzala za chromovanou kliku, otevřela jsem dveře a vstoupila do místnosti 241.

„To jako fakt? Další?“ zvolal v reakci na můj příchod chlap se zobákovitým nosem. „No do prdele,“ ulevil si dopáleně. „Takže se na nás zase přivalí další hromada dat, když nám seshora posílají další lidi.“ Odsunul se od podlouhlého, průmyslového stolu plného počítačů, vstal a oprášil si prsty o svoje černé kalhoty, čímž mu na nich vznikly cukrové proužky.

„Já jsem Ricky,“ natáhl ke mně ruku. „Advokát s velkým A. Já to tady všechno řídím.“

„Já jsem Cassie.“ Přinutila jsem se k úsměvu a potřásla mu jeho ulepenou rukou. Očima jsem přejela místnost bez oken, která – soudě dle spousty krabic nacpaných v rozích – sloužila zároveň jako sklad. Najednou se mě zmocnil svíravý pocit, jako by se ta bílá místnost celá smršťovala a já se dusila.

Dýchej zhluboka.

„Cassie.“ Ricky přikývl a sraštil obočí, zdálo se, jako by si s mým jménem pohrával v hlavě. „Inu, Cassie, nová holka z pracovní agentury na dočasnou pozici je pro mě novinkou.“ Ze slov *holka* i *agentura* jsem se ošila. Připadala jsem si jako Peggy Olsonová, která poprvé

zavítala do firmy Sterling Cooper. Až na to, že Peggy před sebou měla slibnou kariéru, což se o mně rozhodně říct nedalo.

„Tohle... tohle mi dali na recepci.“ Ukázala jsem mu svou visačku s nápisem DOČASNÝ PRACOVNÍK 021.

Vzal si ji a prohlížel ji stejně pečlivě jako celník kontrolující cestovní pas. Pak mi visačku vrátil a frustrovaně vzdychl. „No, nejspíš si o vás řekl někdo z advokátů nebo partnerů nahoře.“ Při slově *nahoře* ukázal na strop, čímž mi připomněl, že jsme – a to doslova – na samém dně právního odvětví. Ti skuteční právníci, s tituly a kanceláři a stálou výplatou, seděli o třicet pater výš, zatímco nás dočasňáky uklidili sem dolů podobně jako pasažéry třetí třídy na Titaniku.

„Fajn, lidi!“ otočil se Ricky na celou místnost. Stály v ní čtyři řady počítačů a před každým z nich seděla bezejmenná osoba, která roboticky klikala na tlačítko myši. Ricky kolem sebe mával rukama, jako by se snažil přilákat pozornost pilota záchranářské helikoptéry, a čekal, až si ti robotičtí klikači vyndají sluchátka z uší, pohlédnou na něj přes monitory a neochotně mu věnují svou pozornost. Připadali mi jako rodinka krteků vyकुující ze svých krtinců.

„Agentura nám sem poslala novou holku na výpomoc,“ zavolal Ricky. „Takže podle mě se dneska na serveru objeví další dokumenty.“

Neohrabaně jsem jim zamávala a v duchu řešila, jestli se všem představit jménem, nebo ne. Vzhledem k tomu, že moje uživatelské jméno znělo Dočasný pracovník 021, se tu na jména asi moc nehrálo. Sevřel se mi žaludek. Čtyři roky na vysoký, tři roky na právech, pak nejtěžší advokátní zkoušky v USA a hle, tady jsem: nová holka z pracovní agentury na dočasnou pozici.

„Pojďte za mnou, Cassie,“ vyzval mě gestem Ricky a vedl mě podél řady židlí. „Vy sedíte úplně u zdi.“

Zadržela jsem dech a zatáhla břicho, abych se za židlemi vůbec mohla protáhnout, a pořád dokola jsem po tichu opakovala „pardon“, ale všichni už si stejně zase nasadili sluchátka zpátky do uší a pozornost věnovali klikání myši. Mrkáním jsem zahнала nečekaný příval slz. Věděla jsem, že pozice dočasné výpomoci bude po místě advokátky v advokátní firmě kariérní sešup – ono dost dobře nejde přijít o šedesát procent platu a nevnímat to jako krok špatným směrem –, ale tohle bylo mnohem horší, než jsem čekala. Myslela jsem, že tu i jako dočasná pracovnice budu mít vlastní kóji, ale jedinými zdmi v celé místnosti byly ty venkovní. Nikdo tady neměl vlastní stůl, dokonce ani telefon – jenom počítač, židli a osobní prostor postačující sotva na vysmrkání.

Vzadu na krk mi dosedla tíha klaustrofobie.

„Na poslední dočasné pozici jste skončila někdy teď?“ zeptal se Ricky.

Pevně jsem zmáčkla ucho kabelky. *Opatrně. Teď hezky opatrně.*

„No... ano. Asi před týdnem,“ odpověděla jsem a zničehonic zpoceně dlaně jsem si otřela o stehna. Vždycky když jsem zalhala, moje tělo okamžitě zareagovalo. Landon mi jednou řekl, že nezná nikoho, kdo by měl z neškodných lží takovou úzkost jako já. *Tebe s sebou nikdy nemůžu vzít do Vegas, vtipkoval. S tou svojí blamáží bys v pokeru tak akorát prohrála všechny naše peníze.* Věnoval mi ten svůj pokřivený úsměv, objal mě kolem ramen, jako by to snad byla právě moje blamáž, kvůli které mi nedokázal odolat, zatímco já dumala nad tím jeho použitím toho slova *naše* – jako kdybychom byli neoddělitelní.

Ať Landon táhne do hajzlu.

Musela jsem v sobě potlačit touhu popadnout telefon a napsat mu právě to: *Táhni-do-hajzlu.*

A ať k čertu táhnu i já za tu bezvýznamnou lež, kterou jsem si vymyslela jenom proto, aby se už Ricky přestal vyptávat. Teď si budu muset pamatovat, že jsem údajně byla na nějaké jiné dočasné pozici a že jsem tam před týdnem skončila – co kdyby to Ricky zase někdy vy-táhl? Bude to chtít vymyslet si ještě pár neověřitelných detailů, aby byl můj příběh věrohodnější.

Další lži. Už zase.

„A jsme tu – pracoviště dvacet jedna.“ Ricky rozmáchlým gestem ukázal na zašlou černou otočnou židli a počítač, co nejspíš pořídili za vlády prezidenta Bushe Staršího. „Tak tady teď budete bydlet.“ Usmál se a já postřehla, že prasklinky na rtech má zasypané cukrem. Odvrátila jsem pohled a bylo mi za něj stydno.

„Práce na tomhle projektu začala asi tak před čtrnácti dny, takže ostatní už všechno vědí a znají. Šanon s informacemi k případu vám ještě přinesu, ale ve zkratce jde o našeho klienta, společnost Falcon Healthcare, která na základě stížnosti jednoho whistle-blowera čelí žalobě kvůli podvodům se zdravotním pojištěním, takže my teď musíme projít veškeré interní i externí databáze a protřídit relevantní dokumenty a e-maily. Ty údajné podvody se táhnou pět let zpátky a Falcon patří mezi největší klienty advokátní kanceláře Levy & Strong, takže se jedná o obrovské množství dat. Vyhledávání klíčových slov nám alespoň trochu usnadnilo život, ale stejně na nás vypadly stovky tisíc dokumentů a korespondence, takže toho pořád máme až nad hlavu. Vždyť sama víte, že vyhledáváním klíčových slov proleze ledajaká hovadina.“ Protočil oči, jako kdyby snad

vyhledávání klíčových slov byl nějaký nezbedný, ale jinak rozkošný capart.

Přikývla jsem a ze všech sil se snažila vypadat, jako že mě to všechno strašně zajímá. Můj pohled mezitím utkvěl na chlapovi o dvě řady dál, jenž se ve své kapuci a slunečních brýlích silně podobal teroristovi známému jako Unabomber. Zdálo se, že buďto spí, omdlel, nebo umřel. Naštěstí jsem si všimla, jak mu střídavě stoupá a klesá hrud', takže možnost číslo tři nejspíš neplatila.

„My tady provádíme první třídění a musíme vyhodit všechny nerelevantní hovadiny. Co je soukromé a co ne, to nás v tuhle chvíli trápit nemusí. Až zůžeme soubor dat, postarají se o to ti nahoře. Takže...“ pokračoval Ricky a pohnul myší, čímž počítač probudil k aktivitě, zatímco dál vysvětloval a tůkal do klávesnice, „heslo je stejné jako vaše uživatelské jméno.“

„Mám si pak heslo změnit?“ zeptala jsem se a přitom si všimla, že Unabomber sebou škubl a znovu se pustil do klikání myší.

Ricky mi věnoval pohled, jako bych se snad ptala, jestli můžu svůj počítač vyhodit do povětří.

„Proč byste ho měnila?“ zeptal se nedůvěřivě.

Cítila jsem, jak se mi tváře zalily horkem. „Já myslela... no... kvůli důvěrnosti osobních informací.“ Ta věta měla vzestupnou kadenci – jako bych otázku spíš pokládala, než na ni odpovídala.

Ricky zakroutil hlavou. „Nechte si to přednastavené. Tak to dělají všichni dočasníci. Pak s tím firma nemusí tolik zápolit v případě, že se jednoho dne už neukážete. To už tu totiž párkrát bylo. Heslo je vždycky vaše uživatelské jméno. My tady nemáme žádná tajemství.“ Díval se na mě o vteřinu déle, než bylo nutné, a pak pozornost obrátil zpátky k monitoru.

„Fajn, tady je domovská stránka. Prostě jenom kliknete na složku Nepřečtené.“ Přejel myší, a zatímco mluvil, klikl na danou složku. „Každému dočasníkovi se do této složky přiřazují dokumenty na revizi z centrální databáze podle data, takže tam najdete jak dokumenty z našeho serveru, tak i z klientova, ale všechny budou přibližně kolem stejného data.“ Zamžoural na obrazovku. „Zdá se, že vy budete v databázi pracovat na období ze začátku roku 2019. Když si vyberete nějaký dokument z databáze, musíte ho projít a vyhodnotit, jestli je relevantní, nebo ne. A pak podle vlastního uvážení kliknete buď na tlačítko relevantní, nebo irelevantní. A tak pořád dokola.“ Narovnal se a založil si ruce na vychrtlé hrudi.

„To zní v pohodě.“ Přinutila jsem se k úsměvu – jako bych snad revizi dokumentů z e-mailové komunikace po pěti letech právníčiny už dávno neznala od A do Z. Robotování – tak jsme tomu říkali, když jsem ještě byla jednou z těch „nahore“. S tím rozdílem, že když jsme revizi elektronických zdrojů prováděli my, seděli jsme u toho v prosklených kancelářích, v kožených křeslech s vysokými opěradly, a ještě vyšší výplatou. Robotování jsme museli nějak překousnout jenom během prvního roku naší právnické kariéry, ale věděli jsme, že jde jen o nepříjemnou příčku, kterou musíme zdolat na cestě vzhůru po firemním žebříčku. Bez práce holt nejsou koláče. O tom jsem něco věděla. Pět nekonečných let. Jako ta krutá desková hra Žížalky – šlápla jsem na špatné políčko a sjela zase dolů na začátek.

„No,“ ucedil Ricky se zdánlivě uraženým výrazem. „Úplně v pohodě to zase není. Musíte se soustředit a mít vytříbený právnický cit. Chyby netolerujeme.“

„Jistě,“ odpověděla jsem poněkud toporně. *Ježiš, jak mě bolela hlava!* Kdy už se konečně budu moct schovat

na záchod a otevřít si tam lahvičku Don Julia, co mám v kabelce? Advil dneska na všechnu tuhle hrůzu oči-vidně nestačil.

„Tohle dřív dělávali noví koncipienti, než si klienti usmysleli, že nechtějí platit za jejich sazbu čtyři sta dolarů za hodinu. Tehdy si advokátní kanceláře uvědomily, že větší smysl dává sestavit tým zapálených právníků na dočasné pozici, kteří mají jediný úkol: revidovat dokumenty. A to jste právě vy – levnější a efektivnější alternativa pro klienta,“ pronesl vítězoslavně, jako by právě vyřešil zapeklitý firemní problém s náklady. Prostě sežeňte dvacet advokátů, co vězí až po krk ve studentských dlužích a zoufale hledají práci, a nabídněte jim pětadvacet dolarů za hodinu a žádné benefity – problém vyřešen!

„A teď něco málo k pravidlům, kterými se tu řídíme. Tak zaprvé,“ zdvihl ukazovák, „když chcete na toaletu, musíte se zapsat tamhle na ten papír u dveří.“ Rukou máchl směrem k rozedraným deskám pověšeným na háčku na zdi. Zamžourala jsem a všimla jsem si, že nápis PŘESTÁVKY NA TOALETU někdo přepsal na PŘESTÁVKY NA SRANÍ a připojil i obrázek panáčka na záchodě, čímž tomu všemu propůjčil atmosféru mužské věznice se špetkou kultury vysokoškolských kolejí navrch.

Sevřelo se mi břicho. Co tu vůbec dělám?

„Snažte se na toaletu nechodit víckrát než dvakrát za směnu,“ varoval mě Ricky.

Přikývla jsem a hlavou mi proběhla vzpomínka na první den na právech, kdy jsem se s dalšími třemi stovkami prváků nastupujících na Penn State Law vecpala do přednáškového sálu, abychom společně vyslechli děkanova slova na přivítanou. „Vy – budoucnost právnícké profese – na této škole získáte dovednosti, jimiž

se dokážete přizpůsobit nové ekonomice,“ hřímal s důrazem na každé slovo jako nějaký prorok z Wall Streetu. Co by asi tak říkal na osud jedné ze svých bývalých studentek, která se nové ekonomice přizpůsobila tím, že pracuje v bunkru a musí zapisovat všechny svoje „přestávky na sraní“?

„Dvě.“ Ricky mi je odpočítal na svých pahýlovitých prstech. „Teď k jídlu. Máme přestávku na oběd a na večeři. Na večeři dostáváme dvacet dolarů, ale musíme je utratit tady ve firemní kantýně, ta je v třicátém pátém patře. Obě přestávky jsou půlhodinové, ale u počítače se jíst nesmí, protože se nám tu před měsícem hrozně rozmnožili švábi. Ta havěť byla úplně všude. A za třetí – tuhle průkazku mějte vždycky a všude s sebou.“ Zvedl salátové vydání své vlastní, která mu visela kolem krku. „Rozumíte?“

S námahou jsem rozhýbala ztuhlou čelist. „Ano.“

Ricky mě sjel pohledem od hlavy až k patě – zdálo se, že se snaží odhadnout moji hodnotu. Posuzoval, nakolik jsem způsobilá stát se součástí jeho pečotního oddílu, a pak zostra přikývl.

„Jo a... něco z toho, co budete číst, bude...“ Na okamžik zaváhal. „Důvěrné.“

„Důvěrné,“ zopakovala jsem po něm. „Fajn. Máme na důvěrné a tajné dokumenty nějakou zvláštní složku, kam je mám zakládat?“

Zakroutil hlavou a krk se mu temně zarděl. „Ne, já nemyslel důvěrné ve smyslu tajných vládních materiálů...“ pronesl o něco hlubším tónem. „Inu, vyhledávání klíčových slov by teoreticky mělo vyplevelit všechnu osobní e-mailovou korespondenci, ale ne vždycky je v tom zcela úspěšné, jestli chápete.“ Nadzvedl obočí, jakože oba víme, oč tu běží.

Koutkem oka jsem zaregistrovala, jak se chlápek u vedlejšího počítače posměšně uchechtl.

Ricky jej probodl pohledem, odkašlal si a znovu se zatvářil maximálně seriózně. „Pokud na takové maily narazíte, samozřejmě je nebudete číst, ale označíte je za irelevantní a přejdete na další dokument.“

Přikývla jsem a myslela na to, že když jsem dřív prováděla kontrolu dokumentů, bylo to zásadně až poté, co je zběžně prošli koncipienti, kteří všechnu náhodně zatoulanou osobní poštu odstranili. My, regulérní právníci, jsme potom řešili už jenom relevantní dokumentaci. Nejdůvěrnější e-mail, na jaký jsem kdy narazila, obsahoval konverzaci mezi dvěma advokáty, co si stěžovali na počet přesčasů. Určitě nic tak pikantního, kvůli čemu by Ricky musel rudnout jako rak.

Možná to nakonec bude přece jenom zajímavější, než jsem si myslela.

Když se Ricky o chvíli později vracel na své místo a já klikla na první dokument, v uších mi ještě doznívala jeho poslední poznámka.

Divila byste se, co všechno na sebe lidi v mailech prozradí.

KAPITOLA DRUHÁ

V místnosti 241 bylo kolem mě nacpaných šestnáct těl, ze kterých sálalo teplo, a i když jsem tu odpracovala už několik dní, víc jsem o nich říct nedokázala: prostě těla, ze kterých sálá teplo. Tedy alespoň jsem si to myslela. Nikoho z nich jsem neslyšela říct ani slovo a jedině, co prozrazovalo, že jsou ta těla naživu, byl nepatrný pohyb jejich ukazováčků klikajících na myš a občasná cesta na záchod. Třeba spolu moji kolegové komunikují tím klikáním – co já vím? Proto jsem se pořádně lekla, když si ke mně v kantýně pátého dne přisedl můj zarudlý kolega od vedlejšího stolu.

„To se přece každé den jíst nedá,“ ukázal na můj talíř plný česnekové směsi, kterou jsem si dávala už čtvrtý den v kuse. Bylo to nejlevnější jídlo z menu, jež mě dokázalo zasytit, a po útratě za něj mi z firemního příspěvku zbylo ještě třináct dolarů na jogurt a granola tyčinku. Ty jsem si mohla nasyslit na snídani a oběd.

„Není to tak hrozný,“ odpověděla jsem, překvapená jeho smělostí, a přisunula si táč blíž k sobě, abych mu na stole udělala místo. Byla to nejdelší věta, kterou

jsem od něj slyšela od prvního dne, kdy se mi ledabyle představil (a zahuhlal: „Já jsem nějaký Dalton – vítejte v džungli...“), než svou pozornost odvrátil zpátky k počítači. Měl tmavé vlasy zastřižené na nerovnoměrného ježka s cílem zakrýt, že mu už začaly vypadávat, a kromě jména jsem o něm věděla už jenom to, že voněl po javorovém sirupu a krému po holení. Vzhledem k tomu, jak blízko od sebe jsme seděli, to nebyla zase tak příšerná kombinace.

„No... porušuješ hned první pravidlo dočasnáků,“ informoval mě Dalton a přerovnal si na talíři jídlo. „Pravidlo číslo jedna.“ Opřel se loktem o stůl a zvedl ukazováček. „Nudná je jenom naše práce. Jídlo ne.“

Při pohledu do mého talíře, kde ležela seschlá zelená paprika, mi zacukaly koutky. Připomínala slizkého červa, co se právě vyplazil z kopečku rýže. „Máš pravdu. To mi zní mnohem líp než všechna ta pravidla, která mi nadiktoval Ricky,“ troufla jsem si říct.

Dalton se zachechtal a zakroutil hlavou. „Ten mele samý hovadiny, co? Jako bysme byli děcka ve školce... pořád nějaký pravidla. Ale s tím rozdílem, že ve školce se může chodit na záchod, kdykoliv se člověku zachce.“ Namočil si sendvič s francouzským dresinkem do misticčky s hnědou omáčkou a zakousl se do něj.

„Tohle je snad ten nejhorší melouch, co jsem kdy dělal,“ řekl do mohutného přežvykování.

Přikývla jsem, zapíchla vidličku do kopečku rýže a snažila se vymyslet, co na to říct. Když jste půl roku zabarikádování u sebe v bytě, trochu se to podepíše na vašich společenských instinktech. Tedy, ne že by to předtím byla nějaká sláva...

„No... už tu... děláš tu už dlouho?“ vysoukala jsem ze sebe.

Dalton si otřel pusou. „Tenhle melouch? Nebo na dočasný pozici obecně?“ Nečekal na odpověď a mluvil dál: „Tady dělám tři měsíce a jako dočasňák pracuju už od promoce na právech – takže čtyři roky.“

Snažila jsem se nevyvalit oči zděšením. Panebože, čtyři roky na dočasných pozicích. Vybavila jsem si jeden interní e-mail, který jsem projížděla před několika hodinami: *Dělám na tý věci FDA Falcon Health už od rána a mám strašnej HLAD. Pojďme honem do jídelny, než tam naběhne to stádo dočasňáků! Jsou jak divoká zvěř!* Ještě před kliknutím na „irelevantní“ jsem se podívala, kdy byl mail odeslán – 3. března 2019 –, a přemýšlela, na jakém projektu to asi zrovna ti dočasňáci dělali a kde je jim teď asi konec. Je někdo z nich pořád tady? Z představy, že ještě za čtyři roky budu někde vypomáhat, se mi udělalo zle.

„A co ty?“ zeptal se Dalton konspiračním tónem. „Zaslechl jsem, že jsi sem prej přešla z jiný dočasný pozice, ale tak nějak jsem nabyl dojmu, že jsi našemu Rickýskovi lhala.“

Tělem mi projela bodavá lítost, až jsem zrudla v obličejí. Přišlo mi, že lítostivá jsem poslední dobou permanentně. Měnila se jenom intenzita.

„Klid, Rickymu lžou všichni,“ uklidňoval mě s okouzujícím úsměvem. „Teď nedávno jsem mu třeba řekl, že potřebuju odejít dřív, protože je židovskej svátek. No... za a) nejsem Žid a za b) svátek taky žádný nebyl. Ale sežral mi to i s navijákem.“ Opřel se do opěradla a ruce si založil na hrudi, očividně spokojený sám se sebou. „A co ty teda? Čerstvě venku z práv?“

Nervózně jsem si pohrávala s ubrouskem. „Ne, předtím jsem dělala u jedný kanceláře,“ mlžila jsem a zastrčila jsem si uvolněný pramen vlasů za ucho. „Nějakou dobu.“

„Fakt jo?“ Dalton se samou zvědavostí předklonil.

„Fakt no... Ale úplně to tam neklaplo.“ Pokrčila jsem ramenem na znamení, že vysvětlovat to by bylo strašně nudné a že není o co stát. Zahrávání věcí pod koberec byla moje parketa.

Dalton přikývl a zkoumavě si mě prohlížel, jako bychom hráli poker a on se přes stůl snažil odhadnout moje karty. Bude se dál vyptávat? Po chvílce ale mlaskl jazykem o zuby a ucedil: „To je teda na hovno.“

To nemáš ani páru. Popadla jsem pití a brčkem si dopřála pořádný doušek, abych vyplnila to náhlé, tíživé ticho.

„No, já myslel, že tohle je tvoje první dočasný místo, protože jako někdo na dočasnou práci nevypadáš,“ vypadlo z něj po chvílce.

Vyšel ze mě vysoký, přiškrcený smích. „Tak to asi... dík.“

„Jakože nemáš takový ty mrtvý oči jako všichni tady.“ Kývl směrem ke stolu za námi, kde seděli čtyři naši kolegové a s pohledy upřenými do telefonů si do úst nepřítomně nakládali jídlo. Jejich rozčepýřené vlasy a shrbená záda výrazně kontrastovaly se skupinou čtyř dokonale upravených dvacátníků s drahými sestřihy a obleky šitými na míru, kteří si kolem našeho stolu vykračovali jako nějaká tlupa alfa samců s prohnanými úsměvy ve tváři. Jako by vám v uších zněl hlas z přírodopisných dokumentů: *Alfa samec si své výsostné postavení udržuje zastrašováním a projevy dominance.* Ještě než zasedli kolem stolu uprostřed místnosti, poplácali po zádech jiného člena jejich alfa tlupy. Dočasňáci se večer co večer zdržovali u těch stejných stolů na jedné straně místnosti, zatímco právníci, co nepracovali hluboko v útrobách budovy, všichni seděli na druhé

straně – byla to taková West Side Story na způsob advokátní kanceláře. Na jakou stranu jsem teď patřila já, mi bylo naprosto jasné.

Kousla jsem se do rtu. Vířila ve mně úzkost, svírala moje vnitřnosti a probouzela ve mně známý pocit nespravedlnosti. Co by si o mě teď asi pomysleli moji staří kamarádi od Nolana & Wrighta? Fajn..., „kamarádi“ to tak úplně nebyli. Přesnější označení by nejspíš znělo „bývalí kolegové“. Představovala jsem si, jak jim vykládám, že jsem nesehnala jiné místo než dočasnou výpomoc, kde si vydělám míň než chůvy jejich dětí, a dívám se, jak jim padají brady, zatímco se kolem rozhostí nepohodlné ticho, jako bych právě oznámila, že jsem zahájila kariéru pouliční prostitutky.

Ani pro mě to nebyl žádný med – přiznat si, co bývalo kdysi a co je teď.

Dalton mě napodobil a sledoval stejný cíl. „To jsou ale kretění nafoukaný, co?“

Přikývla jsem, nesmírně vděčná, že mezi nimi nepoznávám žádnou tvář. Určitě mě neznali. Možná o mně věděli – díky drbům z právnických blogů, kde byl můj náhlý odchod z předešlého místa vyličen s až machiavelistickou škodolibostí –, ale nedošlo jim to. Nevrhali na mě pohledy plné zvrácené radosti z toho, že mě poznali. *Hele, nejste vy ta ženská? Ta z tý advokátní kanceláře? Ta, která...*

„Vidíš toho chlápka s tou výraznou červenou kravatou?“ ukázal Dalton bradou.

Zamžourala jsem na skupinu chlapů opodál. „Myslíš toho, co někomu právě ukazuje prostředníček?“

Dalton si pohrdlivě odfrkl. „Jo, to je on.“ Než pokračoval, protočil panenky. „No, náhodou vím, že při dalším osobním pohovoru se šéfem dostane padáka.“

Nastražila jsem uši. „Fakt? Jak to víš?“

S nepatrným, samolibým úsměvem na rtech pokrčil rameny. „Mám své cestičky.“

Zvědavě jsem zvedla obočí.

„Tak fajn.“ Ztišil hlas, až jsem se k němu musela nahnout, abych ho vůbec slyšela. „Včera večer jsem narazil na mail od jednoho firemního partnera. Chlápek jménem Forest. To jméno mi utkvělo, protože jsem si říkal, kolikrát asi ten chlap musel slyšet hlášku: ‚Běž, Foreste, běž!‘.“ Odmlčel se, aby se zasmál vlastnímu vtipu. „Zkrátka, tenhle Forest poslal zase jinému partnerovi mail, kde psal, že Will Chambers na to, že má čtyři roky praxe, neodvádí nijak závratnou práci a že se ho při dalším osobním pohovoru zbaví.“ Zakroutil hlavou. „Ne, nemůže to prostě napsat nějak normálně, tyhle týpci to prostě musejí podat takhle.“ Dalton se zašklebil a snažil se co nejvěrohodněji napodobit hlas Arnolda Schwarzeneggera, kterým zopakoval, že *se ho zbaví*, než plně ponořen do role pronesl: „Já se vrátím! Hasta la vista, baby!“

Znovu jsem vrhla pohled na chlápka s rudou kravatou. Právě divoce gestikuloval a ostatní souhlasně přikyvovali. Zírala jsem na něj, což jsem se už ani nesnažila skrývat, přesvědčená, že lidi jako on nevnímají nic než metrovou bublinu kolem sebe.

„Ale jak víš, že Will Chambers je zrovna támhleten?“ zeptala jsem se a naklonila hlavu stranou. „Ty ho znáš?“

„Jasně že ne. Připadám ti snad jako někdo, kdo by znal chlápka, jako je on?“

Pokrčila jsem rameny, ale chápala jsem, co tím chtěl říct. Dalton byl hubený jako lunt a nosil silné brýle – typické pro lidi, co si zkazili zrak ustavičným zíráním do počítače. Byl to ten druh člověka, kterého všichni

kravaťáci světa (o těch s rudou kravatou ani nemluvě) šikanují zamykáním do skříněk v šatně.

„Našel jsem ho na firemních stránkách,“ vysvětloval mi Dalton s lišáckým úsměvem. „Když jsem si přečetl ten mail, hned jsem musel vědět, kterej z těch kreténů půjde ke dnu.“

„Jé, chudák.“

„Chudák, to určitě.“ Dalton si pobouřeně odfrkl. „Tušíš vůbec, kolik tihle lidi berou?“

Dalton mluvil dál, ale já jsem se znovu podívala na Willa Chamberse. Bylo překvapivě příjemné dozvědět se o někom podobně důvěrnou, interní informaci. Při vědomí, že vím, co ho čeká, zatímco ten pitomec o tom ještě nemá ani páru, mě zaplavil opojný pocit moci. Nejradši bych si broukala: *Já vím něco, co ty ne*. Očima jsem přejela i ty ostatní tři spokojené obličejy u stolu a najednou jsem zatoužila mít důvěrné informace i o nich.

Pozornost jsem vrátila zpátky k Daltonovi, který se už dostatečně vypovídal ze své nespokojenosti s našimi pracovními podmínkami a teď jen mlčky přežvykoval. „V tvou složce musí být novější maily než v mojí,“ řekla jsem. „Ty moje jsou všechny minimálně půl roku staré.“

Ztěžka polkl, a než zase pokračoval, přejel si jazykem po zubech. „Jo, časový rozpětí tohoto projektu je šílený. Případ se táhne snad pět let zpátky. Ricky si podle množství dokumentů k revizi myslí, že se to může vléct ještě měsíce.“ Jeho tón naznačoval, že to vnímá jako dobrou zprávu, a tak jsem nasadila neutrální výraz.

Mésíce. Položila jsem vidličku na stůl a cítila, jak se mi zvedá žaludek. To budu třeba ještě za několik měsíců dělat pořád to samé? Klikat na zatracenou myš?

Společnost u stolu, kde seděl Will Chambers, propukla v hurónský smích. Dalton si založil ruce na prsou

a zamračil se jejich směrem. „Bože, ať v mailech narazím na nějakou další vyhazov! Kéž by všechny tyhle sráče vyhubili jako havěť.“

Nespokojený výraz v mé tváři si nejspíš špatně vyložil, protože se zeptal: „Hele, doufám, že nepatříš mezi ty slušňáky, co nikdy neporuší žádný nařízení, ani k těm, co Rickyho poslouchají na slovo a nikdy si nečtou ty peprný osobní maily, který na nás při revizi občas vyskočí?“

Zakroutila jsem hlavou a doufala, že na mě horko, jež se mi nahrnulo do tváří, neprozradí, *kolikrát* jsem už Rickyho instrukce neuposlechla. Pravda byla, že jsem se pracovním dnem dokázala prokousat jenom díky tomu, že jsem tu a tam narazila na alespoň trochu lidský mail. A nemuselo jít ani o nic lascivního. Moje zatím nejlepší úlovky byly:

Celej den makám na tom případu Falcon Health a ani jsem se tě nezeptala na to tvoje rande – jak to šlo?

** Hruůza! Ten chlápek má fetiš jenom na dvě věci – na bonitu a na chodidla.

Tenhle měsíc jsem vykážala 210 hodin. Jestli se ten případ Falcon brzo nevyřeší, nikdy si nezašukám.

** Ber to z té lepší stránky: sice děláš přesčasy, ale aspoň ušetříš za antikoncepci.

Není divu, že se Ricky červenal. Tihle lidé se pravidlem „nepiš do mailu nic, co pak nechceš vidět na přední stránce *New York Times*“ zrovna dvakrát neřídili. Jejich osobní korespondence se zatoulala mezi naše e-maily určené k revizi, protože neprozřetelně zmínili jméno klienta: Falcon. *Cink!* Vyhledávání klíčových slov

nám takový mail označilo vlaječkou jakožto potenciálně důležitý pro případ a dočasníci díky tomu měli o čem drbat.

Takové maily jsem četla hrozně ráda. Být zasvěcena do soukromé komunikace druhých mělo něco do sebe. *Neskutečně* jsem si to užívala. Jako by mi někdo otevřel dveře od cely na samotce a vyzval mě, ať se zase přidám k ostatním. Představovala jsem si sebe samu, jak se spolu s autorkami oněch mailů opírám o mahagonovou knihovnu, v ruce třímám kelímek s teplým kafem, které jsme si cestou do práce koupily ve Starbucks, a společně se smějeme tomu příšernému rande nebo si stěžujeme na ty zpropadené přesčasy. Na chvílinku – na chvililinku – bych mohla zapomenout na všechnu tu hrůzu.

„Tak fajn,“ vybafl Dalton, čímž mě vytrhl ze zamyšlení. „Protože oni na sebe prozrazují tajemství jako ožralý účastníci reality show. Nevěřila bys, co jsem tady už četl za šílenosti.“ Uchechtnul se a začal ve vzduchu kroužit ukazováčkem. „Nějakej drb mám snad úplně na všechny, co sedí v týchle místnosti.“

Zvedla jsem obočí. *Je to skvělý, nebo slizký?* Asi tak trochu obojí.

„Jakmile máš informace, máš moc, Cassie,“ řekl tak naléhavě, až mi z toho málem přeběhl mráz po zádech.

Přikývla jsem a hlavou mi proběhlo, kolik toho už asi ví o *mně*. Když tak usilovně googlil jedno náhodně zachycené jméno, aby zjistil, koho ze známých tváří kolem se firma chystá vyhodit, určitě byl schopný proklepnout si i holku, která v práci seděla vedle něj. Ale kdyby si mě už vygooglil, nejspíš by tu vedle mě jen tak neseseděl.

„Počkat. Proč jsi měl ve složce k revizi e-mail od člověka z korporátního oddělení?“ zeptala jsem se,

v myšlenkách pořád u Willa Chamberse. „Já myslela, že pokud jde o Falcon Health, projíždíme jenom maily z právního.“

Pokrčil rameny. „Nejsem tu proto, abych zpochybňoval, jak funguje vyhledávání klíčových slov. S ním je to jako s algoritmem Amazonu – nikdo sakra netuší, jak vlastně funguje. A krom toho nás tu za přemýšlení neplatí.“

Znovu se zašklebil. „Ono ti to časem dojde, Dočasný pracovníku 021. Jmenuješ se tak, nebo ne?“ Dramaticky zvedl obočí.

Popuzeně jsem si odfrkla. „Proč to podle tebe vůbec dělají? Proč prostě nemůžeme používat vlastní jména jako ta uživatelská?“

Pokrčil rameny, jakože odpověď je přece jasná. „To je to samý jako v armádě, kde si každej musí nechat oholit hlavu, aby všichni vypadali stejně. Snaží se nám vzít naši identitu, aby nás zlomili a my je poslouchali na slovo.“

Jako na zavolání se za námi jako nějaká dobře vycvičená jednotka zvedla skupina dočasňáků s tácy v rukou.

„No, to je asi znamení i pro nás. Třicet minut, ani o vteřinku dýl.“ Dalton popadl svůj tác. „Tak pojď – uvidíme, koho dalšího *se zbaví*.“

KAPITOLA TŘETÍ

Babička říkávala, že slovo „osud“ vymysleli jenom pro lenochy. „Tvůj život neřídí žádný tajemný čárymáry,“ vtloukala do mě a při pomýšlení na absurditu takových představ vždycky protočila oči. „Co si nadrobíš, to si holt taky sníš.“ Předě mnou se teď otevíral další demoralizující den plný klikání myši a já jsem s ní vlastně byla zajedno. Kurz mojí lodi zmítané vlnami života vážně neudávaly žádné čáry. Nikdy bych ale nevěřila, že budu sedět zrovna tady – na ošoupané kancelářské židli pod ostře blikajícím světlem zářivky – a mžourat na zaprášený monitor, když se babiččina teorie ocitne v troskách.

Kdyby o něm Dalton včera u večeře nemluvil, nad tím e-mailem bych se ani nepozastavila a okamžitě jej označila jako irelevantní. Rychle bych ho přejela očima a hned bych poznala, že se jedná o osobní korespondenci bez špetky pikanterie (tu by v něm neodhalil ani samotný Dalton). Když jsem si ale všimla toho jména, vzpomněla jsem si na plánovanou výpověď pro pana

Rudá kravata, a to samo o sobě stačilo, abych se do mailu začetla pozorněji.

A tak začal můj vztah s Forestem Wattsem.

KOMU: Annabelle Wattsová

OD: Forest Watts

Pustil jsem si tvoji zprávu – tak rád v práci poslouchám tvůj hlas. Ten prodej je skvělá zpráva! Jsem na tebe moc pyšnej. Já věděl, že to dokážeš, lásko. Večer to oslavíme! Mám teď jednání, ale hned po něm to tady zabalím a dneska dorazím dřív. Cestou vyzvednu u Scaliniho večeri. Neotevřeme si k ní Caymus? Miluju tě, už abych tě měl zase u sebe. Posílám pusu.

Zírala jsem na obrazovku a četla si ta slova stále dokola, až jsem z toho viděla rozmazaně. Ačkoliv jsem zrovna před hodinou narazila na e-mail s tak explicitní erotikou, že by z ní zčervenala i sexuoložka Dr. Ruthová, tenhle mail mi z nějakého důvodu přišel mnohem intimnější. Jedinečný. Tihle dva to bez sebe nedokázali vydržet ani jeden jediný den. Byli na sebe napojení. *Doslova*. Jedno tělo a jedna duše. Ona si nemohla pomoci, musela popadnout telefon a zavolat svému muži do práce a sdělit mu onu radostnou novinu a on si zase na oplátku nemohl pomoci a musel jí vyjádřit, jak ohromně je na ni pyšný. Bylo to nesmírně něžné a důvěrné a naprosto nečekané.

Já věděl, že to dokážeš, lásko.

Při četbě těch slov jsem si olízla rty, překvapená podivným třepotáním v mé hrudi. Ten pocit mi byl natolik

cizí, že mi teprve po chvílce došlo, co to vlastně bylo: vzrušení. Tenhle manželský pár mě, Cassie Woodsonovou, pozval do své diskrétní zóny. Jako by se z nějaké obří trpytivé sochy odlouplo malé zlatavé zrníčko a ulpělo na mně.

Miluju tě, už abych tě měl zase u sebe.

To jako takové vztahy vážně existují? V mém světě tedy rozhodně ne. Matka měla v mém životě vždycky áčko. Tak to alespoň vysvětloval táta: „Cassiina matka má áčko.“ Když už jsem byla dost velká na to, abych se táty začala ptát, proč máma to áčko vlastně má, tradičně se mi dostalo odpovědi: „Mamka už prostě nechtěla dál žít v Lancasteru,“ přičemž pokrčil rameny, jakože to přece není žádná věda. Vždycky tu ošemetnou záležitost podal tak, že to všechno znělo naprosto smysluplně, jako by snad matka, která se rozhodne odstěhovat od rodiny a navždycky opustit svou dceru, byla ten nejběžnější úkaz na světě.

Tímto rezignuji na své mateřské povinnosti.

Pravdu jsem se dozvěděla teprve ve třinácti, od babičky. Vzpomínám si, že jsem ležela na svojí motýlkové dece a brečela do polštáře, protože mě kamarádka nepozvala, abych u ní spolu s ostatními přespala. Asi nemůžu vysvětlovat, že bez matky, která by mi pomohla přežít pubertu, pro mě bylo obzvláště náročné porozumět holčičím kamarádstvím. Přesně jako v kapitole z knížky o výchově dětí *Přestaň bulet, nebo ti k tomu dám důvod* si babička sedla na roh mojí postele, dlouze a frustrovaně si povzdechla a řekla: „Cassandro.“ (Babička nikdy

nikoho neoslovovala zdobnělinou.) „Nech toho. Chováš se jako tvoje matka.“ Už jenom šok ze samotné zmínky o matce stačil, aby se mi po tvářích přestaly koulet slzy.

„V čem?“ zadržela jsem dech a připravovala se na jakýkoli střípek informací o té záhadné, nepřítomné ženě, která mi dala život.

„Ona...“ Babička se zarazila a semknula rty, jako by se zbytek té myšlenky snažila spolknout a nedovolit jí uniknout na svobodu.

„Ona co?“ naléhala jsem.

„No...“ Než pokračovala, pohledem rychle zkontrolovala dveře. „Mamka měla problémy tadydle,“ zatukala si svým opáleným prstem na spánek. „A miminko její stav ještě zhoršilo. Tvoje máma měla vždycky nervy jak špagáty, ale po tvém narození byla jako papíňák už v jednom kuse – stačila úplná maličkost a vybuchla. A nedej bože, aby po ní někdo chtěl, aby se starala o svoje dítě. Jako by si jeho přítomnost ani nechtěla přiznat.“ Založila si ruce na klíně a já si chvíli myslela, že tím její vyprávění skončilo.

Chtěla jsem, aby už skončilo. Do té doby jsem si matčin odchod vykládala na tisíc způsobů – jedinečná pracovní nabídka, cestování po Africe, charitativní pomoc chudým ve Venezuele. Ale babička mi to teď všechno zhatila. Teď už jsem přesně věděla, kvůli čemu matka odešla – kvůli mně.

To je na pravdě ten háček – vždycky mi podupe moje vznešené fantazie.

Babička nevěděla, že mým žaludkem zmítá nevolnost, a tak si jen bolestně povzddechla a pokračovala. „Takže když jsem takhle jednou přišla a našla tě, jak brečíš v kolíbce – jak strašně, zoufale kvílíš –, a tvoje matka se schovávala pod hromadou dek se sluchátkama

na uších, řekla jsem tvému tátovi, že si od toho všeho nejspíš potřebuje odpočinout. Šlo nám hlavně o tvoje bezpečí, prokristapána. A on byl pro. Řekl jí, ať si na pár tejdnu zajede k rodičům, dá se dohromady a vrátí se, až se na to bude cítit. Jak měl asi tak vědět, že se na to nebude cítit už nikdy?“ Babička se zadívala z okna a promnula si ruce. „Ale já si myslím, že beztak nikdy nestála o...“ Ztichla, jenomže já ta spolknutá slova stejně zaslechla.

Tebe. Nikdy nestála o tebe, Cassie.

Znovu se na mě podívala, ve tváři prosebný výraz. „Nesmíš být jako ona, Cassie. Tvůj táta už nikoho jiného nemá. Musíš být silná *tady*,“ kladla mi na srdce a znovu si poklepala na spánek. Potom mě chytila za ruku a pevně ji stiskla. „Slib mi to. Slib mi, že nebudeš jako ona.“

„Slibuju.“ To slovo se mi v krku nafouklo jako knedlík, až mi z toho málem zaskočilo.

Při zpětném pohledu mi samozřejmě dochází, že se babiččina největší noční můra naplnila: jsem teď na chlup stejná jako moje matka. Z Lancasteru jsem vypadla hned, jak se mi k tomu naskytla první příležitost. Na svou obranu ale musím říct, že jsem se alespoň snažila, aby táta nezůstal sám.

„A proč bych jako podle tebe o něco takovýho měl stát?“ zaúpěl, když ke mně jednou večer přišel do pokoje a viděl, jak mu na seznamce *Match.com* zakládám profil. Což nebyla žádná hračka, protože můj otec je introvert a nejšťastnější je sám. Co jsem tam měla napsat? „Tento emočně vyprahlý svobodný otec s oblibou tráví večery sledováním televizního kanálu *The History Channel* s talířem špaget z mikrovlnky na klíně, zatímco jeho dcera roste jako dříví v lese. Nemá rád mezilidskou interakci a odhazování sněhu.“?

„Podle mě by prostě bylo fajn, kdyby sis někoho našel, tati,“ zamumlala jsem a vyhýbala se jeho pohledu. Neprozradila jsem mu, že cílem mojí mise bylo nahradit ženu, kterou jsem od něj svým narozením očividně odehnala, asi jako když někomu omylem zabijete akvarijní rybku, kterou vám svěřil do péče, a tak mu místo ní koupíte novou.

„Cassie,“ řekl táta a pevně mě chytil za rameno. „Já už se nikdy znovu neožením. Nikdy.“

Podívala jsem se do těch jeho zarudlých očí a pohltil mě hněv. Proč nikdy nemyslí na mě? Copak neví, jaké břemeno nesou jedináčci single rodičů? Ruku jsem mu odstrčila. „To chceš vážně žít takhle, tati?! Sám? Protože já tu s tebou po střední nezůstanu!“ soptila jsem, rozdrážděná jeho nekonečnou apatií. Chtěla jsem mu pořádně dupnout na kuří oko. Chtěla jsem ho konečně vytrhnout z toho jeho věčného mrtvolného klidu. „Copak už nikdy nechceš bejt šťastnej? Jako všichni ostatní tam venku?“ Při těch slovech jsem dramaticky ukázala k oknu pokojíčku, jako by za ním snad existoval harmonický svět, ve kterém všichni vesele skotačí v manželské blaženosti.

„Tam nikdo šťastnej není, Cassie,“ oponoval mi táta a rukou si projel šedivějící vlasy. „Já už jeden vztah měl a můžu ti říct, že manželství nemá se štěstím společného vůbec nic. Tohle...“ ukázal z okna a jeho hlas nabral na síle. „Tohle není skutečný. Je to jenom přetvářka. Jenom posraná přetvářka,“ zopakoval, opět o něco hlasitěji, pak se vyřítil z pokoje a zabouchnul za sebou dveře tak silně, až se roztrásla sklenka na mém nočním stolku.

To bylo poprvé, co přede mnou mluvil prostě. Nebo co na mě zvýšil hlas. Byla to ta nejprudší emoce, kterou

jsem v něm kdy dokázala vyprovokovat, a celé mi to přišlo tak cizí, tak strašně matoucí, že jsem došla k jedinému možnému závěru: *Táta musí mít pravdu. Vztahy jsou jenom přetvářka, jenom fraška.*

Od randění mě to samozřejmě neodradilo, ale nic z mého osobního života typické americké dívky nikdy nedokázalo najít jednu jedinou skulinku v tátově teorii. Jasně, nějaký ten vztah jsem měla, ale pokaždé mě jenom zklamaly a tátovu teorii tím jenom potvrdily. Šťastné páry neexistují. Všechno je to jenom přetvářka – život podle scénáře televizního sitcomu.

Láskyplná zpráva od Foresta Wattse pro jeho ženu v sobě ale žádnou faleš ani exhibicionismus neměla. Forest se domníval, že si jeho mail přečte pouze Annabelle, ale i tak ho napsal tímto způsobem. Přímou přede mnou se zničehonic objevil jasný důkaz o existenci šťastných vztahů.

Ctihodné členky a vážení členové poroty, představuji vám Foresta Wattse.

Donutila jsem se vydechnout a pak znovu nadechnout. Zavřela jsem oči a ocitnula jsem se tam – v prostorné kanceláři hodné Forestova postavení partnera advokátní kanceláře. Viděla jsem, jak se mu při poslechu jejího hlasu po tváři rozlévá úsměv. Zprávu si přehraje ještě dvakrát, pak přiloží prsty ke klávesnici a začne psát svoji láskyplnou odpověď. Představila jsem si Annabelle a její dokonale nalíčené rty, jež se při četbě jeho slov stočí do úsměvu, a na jejích útlých pažích naskočí husí kůže. Když zprávu dočte, hodí si mobil do kožené béžové kabelky, kterou jí dal Forest k narozeninám (neměl by za mě takhle utrácet, řekne druhý den v práci pyšně kolegyním), naprosto spokojená s tím, jak dokonalého to má muže, a ještě dokonalejší život.

Cítila jsem, jak se mi koutky úst zvedají. *Úsměv!* Místo toho, aby mě po přečtení Forestova e-mailu zdrtil pocit nespravedlnosti – jak absurdní, že mají dva lidé takové štěstí, zatímco my ostatní tu dřeme a polykáme prach? –, na mě jeho slova zapůsobila naprosto opačně. Nějak se mu podařilo roztrhat tu šedivou mračna v mojí hlavě a odkrýt mi výhled na krásy světa. Na takovýhle život. Nemyslela jsem na Landona ani na svoji hroznou dočasnou práci, ani na to, jaká se ze mě vyloupila strašná dcera. Ten zlý vnitřní hlas konečně ztichl. Od svého zatraceného života jsem byla na míle daleko. Což také pokládám za jediné možné vysvětlení svého dalšího konání.

Měla jsem udělat to, za co jsem byla placená, dokument označit jako irelevantní a přejít na další. Stejně jako vždycky. Když jsem ale myši najela na příslušné tlačítko, prostě jsem to nedokázala. Forestův mail byl jako diamant a já šťastlivec, co ho našel. V naší složce dokumentů neměl co dělat – ani o případu, ani o klíčových slovech v něm nebyla jediná zmínka, dokonce nepřišel ani ze správného firemního oddělení. Nejspíš to byla nějaká chyba. Šťastná chyba. Kdybych teď klikla, mail by zmizel a místo něj by se objevil nějaký další, který bych musela projít a jenom se jím nechat otrávit.

Sundala jsem prst z myši, dech se mi zrychlil a já očima přejela místnost. Všichni krtci byli ve svých krtincích a nevnímali nic kromě svojí zářící obrazovky. Odsunula jsem se od stolu, prokřúpala si krk, abych získala výhled až na konec řady, kde seděl Ricky. Ten pokyvoval hlavou do rytmu hudby, která zrovna hrála do jeho zvukotěsných sluchátek. Hodila jsem okem po Daltonovi – zrovna se mračil do telefonu.